

 Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Οκτώβριος 2026

ΔΙΚΑΙΟ & ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

BUSINESS LAW INSIGHTS

Επίλυση διαφορών
Λειτουργία & διακυβέρνηση
Επενδύσεις & ακίνητα
Φορολογία
Δημόσιες συμβάσεις
Αφερεγγυότητα, εξυγίανση
& πτώχευση επιχείρησης
Επιχείρηση & εργαζόμενοι
Ανάπτυξη & ανταγωνισμός
Ενέργεια

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Εφαρμογή της αντιμονοπωλιακής νομοθεσίας και κατάχρηση δεσπόμενων θέσης

Η διευθέτηση διαφορών κυριαρχεί στην εθνική εφαρμογή της αντιμονοπωλιακής νομοθεσίας και οι επιχειρήσεις καλούνται σε διαρκή εγρήγορση απέναντι στη διαρκή εξέλιξη του ισχύοντος πλαισίου κανόνων.

Κλεομένης Γιαννίκας
Senior Partner
Δρυλλεράκης Δικηγορική Εταιρεία

DRYLLERAKIS
LAW FIRM

dryllarakis.gr
Χατζηγιάννη Μέξη 5, 115 28 Αθήνα
τηλ. 211-0003456
lawoffice@dryllarakis.gr

Σε ό,τι αφορά την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού στην Ελλάδα, διακρίνει κανείς ευδιάκριτα τα τελευταία 10 χρόνια ότι η διευθέτηση διαφορών έχει αναδειχθεί στο πλέον κεντρικό εργαλείο επίλυσης υποθέσεων. Αρχής γενομένης το 2016 (οπότε και εισήχθη το πρώτον ως θεσμός), και με ακόμη περισσότερη ένταση από το 2022 (οπότε και διευρύνθηκε το πεδίο εφαρμογής της διαδικασίας διευθέτησης και στις κάθετες συμπράξεις και σε παραβάσεις κατάχρησης δεσπόμενων θέσης), παρατηρείται ότι η συντριπτική πλειονότητα των υποθέσεων ολοκληρώνεται πλέον μέσω αυτής της διαδικασίας (και με μειωμένα πρόστιμα). Και υπ' αυτήν την έννοια φαίνεται να ικανοποιούνται οι στόχοι αποτελεσματικότητας που επιτρέπουν στην Επιτροπή Ανταγωνισμού την καλύτερη εξοικονόμηση και αξιοποίηση πόρων για το όλο έργο της, τόσο σε σχέση με την ταχύτητα διεκπεραίωσης υποθέσεων, αλλά και τη δυνατότητα εκπόνησης κλαδικών μελετών, χαρτογραφήσεων αγορών κ.λπ.

Ταυτόχρονα όμως, περιορίστηκε έτσι αισθητά ο αριθμός των αποφάσεων που εκδίδονται από την Επιτροπή Ανταγωνισμού «κατ' αντιδικία» και ακόμη περισσότερο ο αριθμός των δικαστικών αποφάσεων που επακολουθούν από το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών και σε αναιρετικό επίπεδο από το Συμβούλιο της Επικρατείας, επιδρώντας κατά τούτο αναπόφευκτα στην εν τέλει διαμόρφωση της εθνικής νομολογίας.

Από θεματικής απόψεως, είναι ενδιαφέρον ότι οι πρόσφατες αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού αφορούν ως επί το πλείστον κάθετες παραβάσεις και κυρίως υποθέσεις επιβολής ελάχιστων τιμών μεταπώλησης. Αντιθέτως, οι οριζόντιες παραβάσεις –δηλαδή κλασικά καρτέλ

μεταξύ ανταγωνιστών– φαίνεται να έχουν υποχωρήσει τελευταία μεταξύ των δημοσιευμένων αποφάσεων της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Και στις λίγες περιπτώσεις που εντοπίζονται, η επίλυσή τους γίνεται μέσω δεσμεύσεων ή/και πάλι μέσω διευθέτησης. Τέλος, σε σχέση με υποθέσεις κατάχρησης δεσπόμενων θέσης καταγράφεται ακόμη πιο αισθητή απουσία νεότερης νομολογίας κατά την τελευταία διετία –εξαιρουμένων αρχιεθετήσεων προφανώς αβάσιμων καταγγελιών. Όμοια κατάσταση διαπιστώνεται και σε σχέση με τις παραβάσεις του άρθρου 1Α, όπου, τέσσερα χρόνια μετά την ενεργοποίησή της, η διάταξη δεν έχει εισέτι εφαρμοστεί εξ όσων γνωρίζουμε (εξαιρουμένων και εδώ αρχιεθετήσεων προφανώς αβάσιμων καταγγελιών), και αυτό ενδεχομένως προβληματίζει κάποια στιγμή σε σχέση με τη σκοπιμότητα διατήρησής της.

Αναμφίβολα πάντως, στην προσεχή εφαρμογή της αντιμονοπωλιακής νομοθεσίας σε υποθέσεις κατάχρησης δεσπόμενων θέσης, θα αναμένει κανείς τη δέουσα βαρύτητα εκ μέρους Επιτροπής και επιχειρήσεων στην πλέον σημαντική και πρόσφατη έκδοση των Κατευθυντήριων Γραμμών για την εφαρμογή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ σε καταχρηστικές συμπεριφορές αποκλεισμού – κείμενο που συστηματοποιεί την Ευρωπαϊκή νομολογία και παρέχει σαφέστερο πλαίσιο στις επιχειρήσεις.

Το μήνυμα για τις επιχειρήσεις παραμένει διαχρονικά ότι η συμμόρφωση με το δίκαιο ανταγωνισμού απαιτεί έγκαιρη αξιολόγηση των εμπορικών πρακτικών. Η παρακολούθηση των εξελίξεων δεν αποτελεί απλώς ζήτημα νομικής συμμόρφωσης, αλλά μέρος του επιχειρηματικού σχεδιασμού. ♦

Συλλογικές Vs Ατομικές ρυθμίσεις και στρατηγικές εργοδοτών

Μεταρρυθμίσεις στο συλλογικό εργατικό δίκαιο
και μια νέα ευκαιρία για τους κοινωνικούς εταίρους.

Οι συλλογικές (ΣΣΕ) και οι ατομικές ρυθμίσεις (ατομικές συμβάσεις) αποτελούν τα δύο βασικά εργαλεία διαμόρφωσης των όρων εργασίας. Στο πλαίσιο αυτό οι εργοδότες προσαρμόζουν τη στρατηγική τους ανάλογα με τις οικονομικές συνθήκες και τις εκάστοτε επιχειρησιακές ανάγκες και στόχους τους.

Ως βασική στρατηγική στόχευση των εργοδοτών, στο πλαίσιο των συλλογικών ρυθμίσεων, πρέπει να θεωρείται η διασφάλιση όσο το δυνατόν πιο ισορροπημένου ανταγωνισμού ως προς το κόστος μισθοδοσίας μεταξύ ομοειδών επιχειρήσεων. Με τον τρόπο αυτόν επιδιώκεται να επιτευχθεί προβλεψιμότητα του εργασιακού κόστους, ομοιόμορφη ρύθμιση των βασικών κανόνων και συνθηκών εργασίας, και ο περιορισμός συλλογικών διεκδικήσεων στον κλάδο. Στον αντίποδα βρίσκεται η δεσμευτικότητα των ρυθμίσεων και ο περιορισμός της μονομερούς ευελιξίας του εργοδότη.

Με τις ατομικές ρυθμίσεις μεταξύ εργοδότη και μεμονωμένου εργαζομένου, στόχος είναι η εξατομίκευση, το *flexicurity*, η προσέλκυση εξειδικευμένου προσωπικού ή η προσαρμογή των εργασιακών όρων στις στενές ανάγκες και δυνατότητες μιας επιχείρησης, ενίοτε δε και στις ιδιαιτερότητες μιας θέσης εργασίας.

Η εξέλιξη των συλλογικών ρυθμίσεων κατά την τελευταία 20ετία, ιδίως κατά την περίοδο της οικονομικής ύφεσης, δείχνει μια τάση συρρίκνωσης και αποκέντρωσης των ΣΣΕ. Από ένα σχεδόν απολύτως συγκεντρωποιημένο μέχρι το 2010 σύστημα διαπραγματεύσεων σε επίπεδο κλάδου και επαγγέλματος, που εξασφάλιζε υψηλότερα, αν όχι καθολικά ποσοστά κάλυψης, με βασικό του χαρακτηριστικό τις πολυ-εργοδοτικές διαπραγματεύσεις, δικαιολογούμενες και από τη διασπορά της απασχόλησης σε μικρού μεγέθους επιχειρήσεις, οδηγηθήκαμε, εν μέσω

Βασίλης Κωνσταντινίδης

Senior Partner, Δρυλλεράκης Δικηγορική Εταιρεία

συνθηκών μείωσης του ΑΕΠ και αύξησης της ανεργίας, αλλά και ταυτόχρονα περιορισμού της συνδικαλιστικής πυκνότητας στη χώρα, σε μια δραστική αναμόρφωση του θεσμικού πλαισίου των συλλογικών διαπραγματεύσεων, που με τη σειρά του έφερε μετατόπιση από τις πολυ-εργοδοτικές κλαδικές διαπραγματεύσεις, σε αυτές με έναν εργοδότη (επιχειρησιακές) ή στην αντικατάσταση των συλλογικών ρυθμίσεων από τους ατομικούς όρους εργασίας.

Με τον τελευταίο Ν. 5278/2026 (ΦΕΚ Α' 22/16.02.2026) με τίτλο «Εθνική Κοινωνική Συμφωνία για την ενίσχυση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας», αποτέλεσμα της τριμερούς συμφωνίας μεταξύ του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και των εθνικών κοινωνικών εταίρων, επιδιώκεται η ενίσχυση του θεσμού των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και η στήριξη του κοινωνικού διαλόγου.

Πρόκειται για νομοθέτημα που αποσκοπεί σε μια συνολική αναδιάταξη του πλαισίου, μέσω της επαναφοράς βασικών εργαλείων του συλλογικού εργατικού δικαίου, της ενίσχυσης του ρόλου της ΓΣΕΕ σε επίπεδο κλαδικών ΣΣΕ, της -κάπως μηχανιστικής- αποσαφήνισης του πεδίου εφαρμογής των ΣΣΕ μέσω ΚΑΔ, της διεύρυνσης της δυνατότητας επέκτασης των ρυθμίσεων και της υπό προϋποθέσεις επαναφοράς του θεσμού της μετενέργειας, το οποίο, μετά από 15 έτη «αφωνίας», επανατοποθετεί τις συλλογικές ρυθμίσεις ως βασικό πυλώνα προστασίας της εργασίας.

Μέσα σε ένα διαφορετικό περιβάλλον και με εμπειρίες από το παρελθόν, αναπόκειται πλέον στους κοινωνικούς εταίρους η επανέναρχη του κοινωνικού διαλόγου με στόχο την εμπέδωση της ανάπτυξης και της εργασιακής ειρήνης. ♦

Αποτελεσματική διανομή κερδών και φοροαποφυγή

Η φορολογική ουδετερότητα των ενδοομιλικών διανομών κερδών οριοθετείται από τον αντικαταχρηστικό κανόνα, όπως αυτός εμπεριέχεται στην Οδηγία Μητρικών – θυγατρικών και έχει ήδη ερμηνευθεί από το ΔΕΕ.

Νικολαΐα-Άννα Λεπίδα

Partner

Δρυλλεράκης Δικηγορική Εταιρεία

Ιωάννης Παπαδάκης

Partner

Δρυλλεράκης Δικηγορική Εταιρεία

DRYLLERAKIS
LAW FIRM

dryllerakis.gr
Χατζηγιάννη Μέξη 5, 115 28 Αθήνα
τηλ. 211-0003456
lawoffice@dryllerakis.gr

Η Οδηγία 2011/96/ΕΕ (Οδηγία Μητρικών – θυγατρικών) επιδιώκει τη φορολογική ουδετερότητα των ενδοομιλικών διανομών κερδών εντός της ΕΕ, μέσω απαλλαγής από παρακράτηση στην πηγή και αποφυγής οικονομικής διπλής φορολόγησης. Η αξιοποίησή της, όμως, προϋποθέτει σαφή διάκριση μεταξύ θεμιτού φορολογικού σχεδιασμού και καταχρηστικών πρακτικών, ιδίως υπό το πρίσμα του αντικαταχρηστικού κανόνα που ενσωματώθηκε με την Οδηγία 2015/121/ΕΕ.

Η νομολογία του ΔΕΕ υπό το φως της οδηγίας 90/435/ΕΟΚ, μολοντί δεν εφάρμοζε τον (μεταγενεστέρως προστεθέντα) κανόνα αυτόν καθ'αυτόν, διαμόρφωσε τα βασικά όρια του ελέγχου. Στην *Equiom / Enka* (C-6/16), το Δικαστήριο απέκλεισε τη μετατροπή ενός γενικού χαρακτηριστικού της εταιρικής δομής σε αυτόματο τεκμήριο καταχρήσεως: ο άμεσος ή έμμεσος έλεγχος ενωσιακής εταιρείας από κατοίκους τρίτων χωρών δεν αρκεί, αφ' εαυτού, για να συναχθεί αμιγώς τεχνητή μεθόδευση.

Αντίστοιχα, στις *Deister Holding* και *Juhler Holding* (C-504/16 και C-613/16) κρίθηκε ότι ούτε η περιορισμένη οικονομική δραστηριότητα ή υποδομή, αλλά ούτε ο χαρακτήρας της μητρικής ως εταιρείας συμμετοχών αρκούν για να στοιχειοθετήσουν κατάχρηση. Απαιτείται συνολική εξέταση της συγκεκριμένης οικονομικής πραγματικότητας, της διάρθρωσης και στρατηγικής του ομίλου.

Αντιθέτως, με τις *T Danmark* και *Y Denmark* (C-116 & 117/16), το Δικαστήριο προσδιόρισε θετικά ενδείξεις που δύνανται να συγκλίνουν σε κατάχρηση και προσδιόρισε την έννοια του πραγματικού δικαιούχου μερισμάτων. Επίσης κρίθηκε ότι απαιτείται τόσο η συνδρομή συνόλου αντικειμενικών περιστάσεων όσο και η ύπαρξη υποκειμενικού στοιχείου, το οποίο συνίσταται

στη βούληση άντλησης οφέλους από τη ρύθμιση της Ένωσης.

Η *Nordcurrent* (C-228/24), εφαρμόζοντας πλέον τον αντικαταχρηστικό κανόνα της Οδηγίας, κατέστησε σαφές ότι η χρονική αξιολόγηση μιας μη γνήσιας ρύθμισης δεν μπορεί να περιορίζεται αποκλειστικά στις συνθήκες κατά τον χρόνο της διανομής, αλλά απαιτεί συνεκτίμηση της οικονομικής πραγματικότητας ήδη από τον χρόνο δημιουργίας της ρύθμισης με τον σκοπό αυτής.

Η νομολογία του ΔΕΕ εμφανίζει έτσι σαφή εξελικτική πορεία: από την απόρριψη γενικών και αυτοματοποιημένων τεκμηρίων καταχρήσεως, στον προσδιορισμό συγκεκριμένων αντικειμενικών και συγκλινουσών ενδείξεων και, πλέον, σε ολιστική αξιολόγηση της γνησιότητας και της λειτουργίας της εταιρικής δομής. Στην ίδια κατεύθυνση, στην εκκρεμή *NEO GROUP* (C-203/25), η γενική εισαγγελέας Kokott ερευνά το κριτήριο του ποσού και του χρόνου διανομών των μερισμάτων και προτείνει ότι ο σκοπός της τεχνητής διευθέτησης πρέπει να ερευνάται συνολικά λαμβάνοντας το σύνολο των περιστάσεων, μεταξύ άλλων και τον ελέγχοντα μέτοχο.

Η αποτελεσματική διανομή κερδών εντός της ΕΕ παραμένει θεμιτός στόχος φορολογικού σχεδιασμού, εφόσον στηρίζεται σε πραγματική οικονομική και εταιρική οργάνωση. Η φορολογική αποτελεσματικότητα δεν κρίνεται από την επιλογή της ευνοϊκότερης λύσης αυτής καθαυτήν, αλλά από το αν η δομή αντανακλά πραγματικές οικονομικές λειτουργίες και επιχειρηματικούς σκοπούς. Στην ίδια κατεύθυνση κανείται και η προτεινόμενη *Taxation Omnibus* της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, επιδιώκοντας απλούστευση της Οδηγίας χωρίς αποδυνάμωση των αντικαταχρηστικών κανόνων. ♦

Είναι το 2026 χρονιά-σταθμός για τις ΑΠΕ;

Νομοθετικές παρεμβάσεις θέτουν νέες προθεσμίες αδειοδότησης και χαρτογραφούν τις περιοχές για την εγκατάσταση σταθμών.

Η πίεση για την τήρηση του Εθνικού Σχεδίου για την Ενέργεια και το Κλίμα είναι πραγματική, οι δε ανανεώσιμοι ενεργειακοί πόροι της χώρας ανεξάντλητοι. Με αυτά τα δεδομένα, δύο νομοθετικές παρεμβάσεις-κλειδιά σημειώθηκαν το 2026 προς την προώθηση των ΑΠΕ: η μία έβαλε χρονόμετρο στην αδειοδότηση, η άλλη σχεδίασε τον χάρτη των έργων.

Ο κανόνας είναι «μεγαλύτερη ισχύς, πολυπλοκότερη αδειοδότηση». Για φωτοβολταϊκούς σταθμούς έως 1 MW και αιολικούς έως 60 kW αρκεί ανάρτηση πολυγώνου στην πλατφόρμα της ΡΑΑΕΥ και σύναψη σύμβασης σύνδεσης: άνω αυτών απαιτούνται βεβαίωση παραγωγού και άδειες εγκατάστασης και λειτουργίας. Σε αμφότερες απαιτείται η περιβαλλοντική αδειοδότηση, με κλιμάκωση αυστηρότητας ανάλογα με το περιβαλλοντικό αποτύπωμα.

Ο νόμος 5299/2026 επιχειρεί να συντομεύσει τη διαδικασία: έργα εντός «Περιοχών Επιτάχυνσης» (που θα προσδιοριστούν με ΚΥΑ) αδειοδοτούνται σε fast track διαδικασίες και υπό προϋποθέσεις απαλλάσσονται από την περιβαλλοντική αδειοδότηση, ενώ έργα εκτός αυτών επωφελούνται συντομότερων προθεσμιών. Μένει να φανεί στην πράξη εάν οι προθεσμίες είναι υλοποιήσιμες από αρμόδιους αδειοδοτικούς φορείς και διαχειριστές, και πόσο θα τις επηρεάσουν οι εξαιρέσεις που προβλέπονται από το χρονοδιάγραμμα, αφού ο χρόνος κατασκευής σταθμών και υποδομών δικτύου, καθώς και η διάρκεια δικαστικών προσφυγών δεν προσμετρώνται στην προθεσμία.

Στο ίδιο πνεύμα, το νέο Ειδικό Χωροταξικό Πλαίσιο για τις ΑΠΕ («ΕΧΠ») απαντά στο πού μπορεί να αναπτυχθεί ένας σταθμός, οριοθετώντας ξεχωριστούς κανόνες χωροθέτησης ανά τεχνολογία. Για τους αιολικούς, λόγω ανομοιομορφίας κατανομής του πόρου, ο ελλαδικός χώρος διακρίνεται σε τέσσερις ζώνες -ηπειρωτική

Αννα Ντιώνια

Partner, Δρυλλεράκης Δικηγορική Εταιρεία

χώρα, Αττική-Θεσσαλονίκη, νησιά, υπεράκτιος χώρος- με 18 ζώνες αποκλεισμού, εκ των οποίων 9 νέες σε σχέση με το προϊσχύον ΕΧΠ. Για τα φωτοβολταϊκά, η ομοιόμορφη κατανομή του ηλιακού πόρου καθιστά άνευ νοήματος τη διάκριση σε ζώνες: ορίζονται τρεις κατηγορίες περιοχών προτεραιότητας, αντίστοιχες κατηγορίες αποκλεισμού, εκ των οποίων 7 νέες, και κανόνες χωροθέτησης βασισμένοι σε ποσοστό εδαφικής κάλυψης.

Κρίσιμη διαφορά μεταξύ των ρυθμίσεων για τις δύο τεχνολογίες είναι η απαγόρευση αιολικών άνω των 1.200 μ., χωρίς αντίστοιχο όριο για φωτοβολταϊκά. Σε επίπεδο ΕΧΠ, μένει αντιστοίχως να φανεί στην πράξη η επιρροή των «γκρίζων» κατά τη διαβούλευση σημείων: μη εφαρμογή των νέων ρυθμίσεων στη συντριπτική πλειονότητα των υπό αδειοδότηση έργων επιλογή της δημοτικής ενότητας -αντί του οικοσυστήματος- ως μονάδας φέρουσας ικανότητας ευχέρεια προσαύξησης των ορίων κάλυψης έως 50% και απουσία εγγυήσεων για την αποξήλωση των εγκαταστάσεων μετά τη λήξη της λειτουργίας τους.

Τέλειο νομοθέτημα δεν θα υπάρξει ποτέ: μένει να δούμε πώς θα λειτουργήσουν κατά την εφαρμογή τους οι νέες ρυθμίσεις, με τη γνωστή διάδραση trial and error μεταξύ νομοθεσίας και νομολογίας. ♦

Μένει να φανεί στην πράξη εάν οι προθεσμίες είναι υλοποιήσιμες από αρμόδιους αδειοδοτικούς φορείς και διαχειριστές, και πόσο θα τις επηρεάσουν οι εξαιρέσεις που προβλέπονται από το χρονοδιάγραμμα.

Επιλέγοντας τον κατάλληλο διαιτητή

Μια στρατηγική και κρίσιμη επιλογή, που καθορίζει την αποτελεσματικότητα της διαιτητικής διαδικασίας και την ποιότητα της τελικής απόφασης.

Κλαίρη Σεργάκη

Partner

Δρυλλεράκης Δικηγορική Εταιρεία

Η διαιτησία έχει καθιερωθεί ως ο κατεχόμενη μηχανισμός επίλυσης μεγάλων εμπορικών διαφορών. Σε αντίθεση με την πολιτική δίκη, στη διαιτησία τα ίδια τα μέρη επιλέγουν τους διαιτητές τους. Δεδομένου τούτου, η αποτελεσματικότητα της διαδικασίας και η ποιότητα της διαιτητικής απόφασης δεν εξαρτώνται μόνο από το εφαρμοστέο δίκαιο ή τον κανονισμό διαιτησίας εξαρτώνται, πρωτίστως, από τα πρόσωπα των διαιτητών. Τα κριτήρια που ακολουθούν διέπουν την επιλογή του διαιτητή ή του επιδιαιτητή από τους ορισθέντες από τα μέρη διαιτητές:

1. Ανεξαρτησία και αμεροληψία. Το πρώτο (και αδιαπραγμάτευτο) κριτήριο είναι η ανεξαρτησία του διαιτητή από τα μέρη και τους πληρεξουσίους τους, καθώς και η αμεροληψία του απέναντι στο αντικείμενο της διαφοράς. Οποιαδήποτε αμφιβολία μπορεί να θέσει σε κίνδυνο το κύρος αλλά και την εκτελεστότητα της απόφασης. Η πλήρης και έγκαιρη γνωστοποίηση κάθε δυνητικής σύγκρουσης συμφερόντων είναι εκ των ων ουκ άνευ.

2. Γνώση του τομέα και του τύπου της διαφοράς. Η ουσιαστική γνώση του τομέα της διαφοράς (κατασκευαστικά έργα, ενέργεια, ναυτιλία, χρηματοοικονομικά κ.λπ.) είναι απαραίτητη. Ο διαιτητής που γνωρίζει την αγορά, τη λογική της σύμβασης και κατανοεί τα εμπορικά συμφέροντα των μερών φτάνει γρηγορότερα στην ουσία, εκδίδοντας μια απόφαση που λαμβάνει υπόψη και τις εμπορικές διαστάσεις της διαφοράς.

3. Γλώσσα και εφαρμοστέο δίκαιο. Ο διαιτητής πρέπει να χειρίζεται άνετα τη γλώσσα της διαδικασίας και να είναι εξοικειωμένος με το δίκαιο που διέπει τη σύμβαση. Ιδιαίτερα όταν η διαφορά είναι καθαρά νομική και τα πραγματικά περιστατικά δεν παίζουν καθοριστικό ρόλο, η βαθιά γνώση του εφαρμοστέου δικαίου μπορεί να αποτελέσει το κρίσιμο κριτήριο επιλογής.

4. Εμπειρία στη διαιτησία. Ο έμπειρος διαιτητής θέτει όρια στα δικονομικά αιτήματα, οργανώνει αποτελεσματικά την ακροαματική και συντάσσει μια πληρέστερα αιτιολογημένη απόφαση. Η προηγούμενη εμπειρία σε διαιτησία είναι, αναμφίβολα, σημαντική, χωρίς ωστόσο να αποτελεί, από μόνη της, τον καθοριστικό παράγοντα επιλογής. Εξίσου σημαντική είναι και η ουσιαστική διαθεσιμότητα του διαιτητή. Ακόμη και ένας ιδιαίτερα έμπειρος διαιτητής, εάν είναι υπερβολικά επιβαρυνμένος με άλλες υποθέσεις, μπορεί τελικά να υπονομεύσει την αποτελεσματικότητα και την ταχεία εξέλιξη της διαιτησίας.

5. Διαπροσωπικές σχέσεις, ομαδικότητα και κύρος. Ένα κριτήριο που συχνά παραβλέπεται. Σε τριμελή σχηματισμό, η συνοχή του διαιτητικού δικαστηρίου κρίνει την πορεία της διάσκεψης. Ο διαιτητής που επιδεικνύει πνεύμα συνεργασίας, ακούει και σέβεται τη γνώμη των συνδιαιτητών του και συμβάλλει ενεργά στη διαμόρφωση κοινής βούλησης, ενισχύει το κύρος της απόφασης. Και βέβαια, όταν ο διαιτητής χαίρει σεβασμού και από την άλλη πλευρά, η απόφαση γίνεται πιο εύκολα αποδεκτή και σπανιότερα προσβάλλεται.

Συμπερασματικά, η επιλογή διαιτητή δεν είναι διαδικαστική τυπικότητα, αλλά ουσιαστική στρατηγική άσκηση. Απαιτεί ενδελεχή έρευνα και ρεαλιστική αξιολόγηση του προφίλ κάθε υποψηφίου σε σχέση με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της διαφοράς. Η επένδυση χρόνου σε αυτό το πρώιμο στάδιο αποδίδει πολλαπλάσια οφέλη: μια διαδικασία πιο αποτελεσματική και μια απόφαση που δικαιώνει την εμπιστοσύνη των μερών στον θεσμό της διαιτησίας. ♦

DRYLLERAKIS
LAW FIRM

dryllerakis.gr
Χατζηγιάννη Μέξη 5, 115 28 Αθήνα
τηλ. 211-0003456
lawoffice@dryllerakis.gr

